

שני שעירי פרק שישי יומא

סח.

(א) זכמים (ג, ז) וז' לאו
 (ב) זכמים (א, ז) זכמים (א)
 (ד) שם סנהדרין זכמ: (ה) נל
 הענין זכמים קה: קו, ע"ש,
 (ו) ויקרא דבזבחה דמוכח פירשה
 ג, (ז) נצטלה לאש וכו'
 ע"י רש"י זכמים נ, זכמ
 ונאמר להלן וז'ע"ש, (ח) ואחרי
 פירשה ה, (ט) ויקרא טו,
 (י) כס"א: מערב,

מה להלן וכו'. כדמפרש ואזיל: וקרבו ופרשו והוליא. בת"כ (ו) ה"ג
 לה ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו
 והוליא מלמד שמוציאו שלם: ונאמר להלן (ו) ראש וכרעים ה"ג.
 ומעלה גמר שנאמרו זה ראש וכרעים בהקטרמה שנאמר וערכו את
 הנחמים את הראש ואת העדר ונאמר

והקרבו וכרעים: שם שפרשו בקרבו
 וכו'. שנאמר ואת עור הפר ואת
 כל בשרו הקיש הולאת עור ובשר
 להולאת קרבו ופרשו מה פרשו

בקרבו אף בשרו בעורו וכחצי והוליא
 ושקף מה הולאתו בשרו (ה) ועורו
 שוף שריפתו כן: ס"ר נאמר כן
 מחוץ למחנה וכו'. הגירסא הו
 משושבת היא ואי אפשר להעמידה
 וזממכת זכמים וזכ"י (כ) הכי איתא
 ת"ר להלן אתה נותן להן ג' מחנות
 ואלו אתה נותן להן מחנה אחת א"כ
 למה נאמר אל מחוץ למחנה לומר
 לך כיון שיצאו חוץ למחנה אחת
 מטמאין בגדים וגבי פר יום הכפורים
 תנא לה בת"כ יוציא אל מחוץ למחנה
 ושפרו וגו' וקממתה תנא ולאמר
 הכי להלן בפר העדה וכהן משיח
 אתה נותן להן לשריפתן חוץ לג'
 מחנות עורה וכו' היות וירושלים
 כדיליף לקמן וכאן אתה אומר אל
 מחוץ למחנה ושפרו דמשמע ששורפן
 חוץ למחנה שכינה מיד צמחנה ליה
 והלא אף אלו פנימיים ואיתקישו
 להדדי לשריפה ולטומאת בגדים
 כדאמרין גבי פר העלם דבר ועשה
 לפר כאשר עשה לפר החטאת (ט) וכוליה
 לדרשא ודרכין לפר זה פר יום
 הכפורים זמס' זכמים (נט) וזממכת
 מנחות (סו) מייטנין לה ועיקרה בת"כ
 וגבי פר יוה"כ נמי כתיב החטאת
 החטאת ואת פר החטאת ואת שעיר
 החטאת מה תלמוד לומר חטאת
 חטאת לפי שלא למדנו שיהו מטמאין
 בגדים ושפרין אצות הדשן אלא אלו
 צלבד מניין לרבות פר משיח ופר
 העדה ושעירי ע"ז ת"ל חטאת
 חטאת אלמא כי הדדי יניהו א"כ למה נאמר כן מחנה אחת לא
 נאמרה אלא על טומאת הבגדים הכתובה אחריה והשורף אותם יבכס
 בגדיו ולומר לך כיון שיצאו חוץ למחנה אחת מטמאין בגדים ואף
 של פר כהן משיח מכלל למד שהרי לא נכתבה צו טומאת בגדים
 ומרוביא דחטאת חטאת איתא דכפרישית. וה"ג אמר מר להלן אשה
 נותן להם ג' מחנות וכו': מחוץ למחנה דנשן. בהולאת דשן
 המוצא והוליא את הדשן אל מחוץ למחנה שאין ת"ל אינו מלמד
 כלום דלגא ידענא דאל מחוץ למחנה מוציאין אותו דכתיב כפרים
 הגשמים אל שפת הדשן וכתיב צהו מחוץ למחנה: ורבי
 שמעון דלמר צמחתיין אין מטמאין בגדים עד שיצאת האור
 צרובן האי מחוץ למחנה דכתיב בפר ושעיר של יום הכפורים
 מאי עביד ליה: נאמר כן. בפר יום הכפורים: ונאמר להלן.
 בפרה אדומה והוליא אותה אל מחוץ למחנה (נדמד כ"ט): מה
 כאן. כפרים הנשרפין חוץ לג' מחנות אף שחטאת פרה אדומה
 חוץ לג' מחנות: ומה להלן. בפרה אדומה צמחתי של ירושלים
 דכתיב זה אל נכה פני הארץ מועד (ס) אלמא עומד צמחתי ופניו
 למערב כנגד פתחו של היכל שהו צמחתי מוציא (י) ופתוח למזרח
 אף כן וכו': ורש"י. דמפקי ליה לקרא לטומאת בגדים ולימ
 להו גזירה שוה: היכא שריף להו. לאחו רוח של ירושלים:

נפקא אי נמי יליף שריפה חוץ לג' מחנות מגזירה שוה דמחנה אחת לא
 מיותר ללמד על פרה שלש מחנות נגמר לה מפרים הנשרפים כדגמר מקלל צרי"פ נגמר הדין (פסהדרין דף מ"ג): ויש לומר דשמא
 לרבי שמעון מקלל נמי מפר יוה"כ גמר כנו פרה ועוד תימה לדין נגמר מקלל שיהא חוץ למחנה מיום הכפורים דמטמא בגדים חוץ
 למחנה אחת ולא נגמר חוץ לג' מחנות משריפת פרים ויש לומר נסתברא משריפה אית לן לנגמר דלדידי ואידי הכשירו שם מקלל לסקולו
 ופרים לשורפן אצל טומאת בגדים שחוץ למחנה אחת אינן הכשירו אצל תימה מאי איתרטיך קרא צפ' השוחט והמעלה (זכמים דף ק:):

כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו. פירש"י ואיתקש שריפה
 להולאת ומינה לי והא בקדשים אין למדין היקש מהיקש והכל
 כיון דהולאת גופה למדין צהיקש מדאיתקש עור ובשר לפרש היכי הדר תו
 גמרין מינה שריפה צהיקש ואין לתרץ כיון דנשרפין חוץ לשלש מחנות לה

חשישי עור ובשר שלהם קודם לענין זה
 שלא יחזרו וילמדו צהיקש צהיקש אלא חוזרין
 שפיר ומלמדין צהיקש דהא צפ' אחיו
 מקומן (זכמים דף נ.) מיימי הא
 צריימא דהכל וגמר מינה דבר הלמד
 צהיקש חוזר ומלמד צהיקש צהיקש
 אלא יש לומר דשריפה גופה איתקש
 לפרש כשם שפרשו בקרבו צהיקש
 שריפה כך בשרו בעורו דושרף אף
 על בשרו וראשו וכרעיו וקרבו
 ופרשו שאורף הכל וכשם שפרשו
 בקרבו דגנאי היה לשרוף הפרש
 צפני עצמו אף בשרו בעורו מינה
 יכולני ליישב פירש"י: ר"ן לו מחנה
 שרישית. תימה בפר העדה מנלן שלש
 מחנות אי מפר כהן משיח הא אילו
 גופיה גמר צהיקש מדשן ודבר הלמד
 צהיקש אינו חוזר ומלמד צהיקש
 ולמאן דלמר הימנו ודבר אחר לא
 הוא היקש ניחא דלאגב דגמרי מינה
 מחנה הכתוב צו גמרין נמי מחנה
 דגמר צהיקשא וכן קשה צפרק נגמר
 הדין (פסהדרין דף מ"ג): דיליף מקלל
 דסקילתו חוץ לשלש מחנות מגזירה
 שוה דפרים הנשרפים ואמאי ואל
 דבר הלמד צהיקש אינו חוזר ומלמד
 בגזירה שוה למאן דלמר צהיקש
 מקומן דבשר מלמד אזלינן אע"ג
 דלמד חול הוא וכן בשמעתא דקאמר
 להלן אתה נותן להם שלש מחנות
 וכאן מחנה אחת פירוש הא גמרי
 מהדדי צהיקש דמטאת חטאת צהיקש
 התערוצות (זכמים דף פג.) וקשה והא
 דבר הלמד צהיקש אינו חוזר ומלמד
 בגזירה שוה וכן קשה לרי שמעון
 דגמר פרה מפר יום הכפורים חוץ
 לשלש מחנות בגזירה שוה ופר יום
 הכפורים גופיה צהיקש מפר כהן

משיח כפירש רש"י מדדריש לפר זה פר יום הכפורים דאיתקש
 בהוא קרא לפר כהן משיח ולפר העלם וצקרא אחריתי דכתיב
 ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת שאין תלמוד לומר החטאת
 החטאת אלא החטאת יתירא לשאר נשרפין הוא דאתא הרי
 איתקשו להדדי וכל שכן דקשה טפי הכא דגמר פרה בגזירה
 שוה מפר יום הכפורים ופר יום הכפורים צהיקש מפר כהן
 המשיח דאילו גופיה יליף צהיקש בשלמא מורחה של ירושלים
 דגמר יום הכפורים מפרה מאי הדר למיגמר מפר כהן משיח לרצ
 פפא דפרק אחיו מקומן דלמר צהו מלמד אזלינן ומלמד חולין
 הוא דפרה קדשי צדק הצית היא אצל הכי מלמד יום הכפורים
 על פרה כיון דמלמד קודש הוא ויש לומר דפר יום הכפורים
 ופר כהן משיח לא צהיקש גמרי צהדי אלא בגזירה שוה דעור
 ובשר ופרש דלעיל או צהיקש דהחטאת החטאת מהדדי דככולו
 כתיב החטאת ולא כנו שפירש רש"י דהיקש הוא והשתא ניחא
 דהוא ליה דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בגזירה שוה ופר
 העלם נמי למאן דלמר הימנו ודבר אחר הוא היקש לאו צהיקש
 יליף אלא בגזירה שוה דהחטאת החטאת ואפילו לרי מאיר דפליג
 בס"פ התערוצות (סא זא עט) אההוא דרשא דחטאת וקאמר אינו
 צריך הרי הוא אומר לכפר כו' לאו משום דלית ליה גזירה שוה
 אלא הי"ק אינו צריך גזירה שוה לטומאת בגדים דמקרא דלכפר
 למחנה אחת ולא נגמר חוץ לג' מחנות משריפת פרים ויש לומר נסתברא משריפה אית לן לנגמר דלדידי ואידי הכשירו שם מקלל לסקולו
 ופרים לשורפן אצל טומאת בגדים שחוץ למחנה אחת אינן הכשירו אצל תימה מאי איתרטיך קרא צפ' השוחט והמעלה (זכמים דף ק:):

(א) רש"י ד"ה כשם שפרשו
 כו' מה הולאתו בשרו בעורו
 א"ל:

מוסף רש"י
 הובא בסוף המסכת

רבינו הגנאל

דילפי מפר העלם דבר של
 צבור שנאמר בו בפר העלם
 דבר של צבור על ראשו ועל
 כרעיו וקרבו ופרשו, ונאמר
 בעולה קרבו ראשו וכרעיו,
 מה להלן ע"י ניתוח, שנאמר
 והפשט את העולה ונתח
 אותה לנתחיה, אף פר העלם
 דבר ע"י ניתוח. אי מה העולה
 ניתוחה אחרי הפשט עורה
 מבשרה, אף זה הפר ניתוחו
 אחרי הפשט, ת"ל וקרבו
 ופרשו, כשם שפרשו בקרבו
 כך בשרו בעורו, למדנו
 שלא היה מפשט העור מן
 הכניס היו מעמידים מפני
 הכשר, תוספתא היין שורפין
 אותו אבות הדין הגדול
 חוץ לירושלים ולפגות של
 ירושלים חוץ לג' מחנות
 (הויקפין) [הויקפין] של
 כהנים היו מעמידים מפני
 דוחק העם כדי שלא
 יהו קופצין לראות ונפליין
 לתוך המדרוה וכו'. מאימתי
 מטמאין בגדיהם וכו'. ת"ר
 להלן בפר כהן משיח
 אתה נותן חוץ לג' מחנות
 וכן חוץ למחנה אחת.
 אם כן מה ת"ל אל
 מחוץ למחנה, ללמד כיון
 שיצאו חוץ לחומת העיר
 מטמאין בגדיהן ומצריאין
 אותן לשרוף, דבתנן בכתובים
 סוף פרק טבול יום, היו
 סובלין אותן בטומות יצאו
 הראשונים חוץ לחומת
 העיר והאחרונים לא יצאו.
 הראשונים מטמאין בגדיהם
 והאחרונים אין מטמאין עד
 שיצאו כו'. והתם בפר כהן
 משיח מנא לן דחוק לג'
 מחנות. דתניא הוציא את כל
 הפר אל מחנה חוץ
 לג' מחנות וכו', ופשוטה
 בפר כהן משיח כתיב אל
 מחוץ למחנה אל שפת הדין
 למדנו ששפת הדין הוא חוץ
 למחנה למה כתיב והוציא
 את הדין אל מחוץ למחנה
 להוסיף לו חוץ למחנה
 אחר. עור בפר העדה כתיב
 ושרף אותו כאשר שרף את
 הפר הראשון. והוא פר כהן
 משיח. וממילא ידעין דחוק
 למחנה ישרף, למה כתב
 בו [אל מחוץ למחנה] ליתן
 מחנה אחר הרי ג' מחנות.
 וכתיב והשליך אותה אצל
 המזבח קדמה אל מקום
 הדין. ש"מ ששפת הדין
 במזרח היה. הנה למדנו שפר
 כהן משיח היה נשרף חוץ
 לג' מחנות למזרח ירושלים.
 וכן פר העדה. ורי שמעון
 דאמר משיחת האור ברובן
 דאישתייר ליה אל מחוץ
 למחנה מופנה גמרי ביה
 גזירה שוה מפר כהן משיח.
 כדנתיא ר' אליעזר אומר
 נאמר בו מחוץ למחנה כו'.
 ורבנן דמפקי אל מחוץ
 למחנה [וחוץ לחומת עודה
 [מטמא בגדיהם] הני היכא
 הוא שריף להו, אמרין שריף
 להו לצפון ירושלים חוץ לג'
 מחנות כדנתיא כו'.